

Sygn. akt VII U 450/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Popielińska
Protokolant:	sst. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r. w Gdańsku

odwołań M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 22 października 2013 nr (...) oraz

z dnia 22 października 2013r. (...)

w sprawie M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty socjalnej oraz o prawo do renty rodzinnej

postanawia:

odrzuć odwołanie ubezpieczonego M. W. od decyzji organu rentowego w przedmiocie prawa do renty rodzinnej.

SSO Monika Popielińska

Sygn. akt VII U 450/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. W. prawa do renty rodzinnej, z uwagi na niespełnienie przesłanek warunkujących przyznanie tego prawa.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca został uznany przez Lekarza Orzecznika orzeczeniem z dnia 03.10.2013 r. za osobę całkowicie niezdolną do pracy do dnia 31.01.2015 r., ale całkowita niezdolność to pracy powstała po roku 2003 tj. nie powstała w wieku warunkującym prawo do renty rodzinnej o którym mowa w art. 68 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz.1227).

Drugą decyzją z dnia 22 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. W. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 982) renta socjalna nie przysługuje osobie uprawnionej do renty z tytułu z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy wyjaśnił, iż wnioskodawca ma przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Odwołania od powyższych decyzji wniósł ubezpieczony M. W., wnosząc o przyznanie prawa do wnioskowanych świadczeń oraz wskazując, iż naruszenie sprawności organizmu powstało w dzieciństwie i jest trwałe.

W odpowiedzi na odwołania ubezpieczonego pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania dotyczącego zaskarżonej decyzji o rencie socjalnej i odrzucenie odwołania dotyczącego zaskarżonej decyzji o odmowie prawa do renty rodzinnej.

Odnośnie odwołania dotyczącego odmownej decyzji w zakresie przyznania prawa do renty socjalnej podtrzymał argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Natomiast odnośnie odwołania od decyzji odmawiającej prawa do renty rodzinnej podtrzymał argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji a dodatkowo wskazał na okoliczność, iż orzeczeniem Lekarza Orzecznika z dnia 03 października 2013 r. wnioskodawca został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, przy czym data powstania całkowitej niezdolności do pracy została ustalona po 2003 r. Powyższe skutkuje odmową przyznania prawa do renty rodzinnej z uwagi, iż niezdolność do pracy nie powstała w wieku uprawniającym do renty rodzinnej. Dodatkowo organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie złożył sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika z dnia 03.10.2013 r., co warunkuje odrzucenie odwołania w oparciu o art. 477⁹ § 3¹ kpc.

Zrządzeniem z dnia 28 marca 2014 r. Sąd na mocy art. 219 kpc połączył sprawę o sygn. akt VII U 455/14 ze sprawą o sygnaturze akt VII U 450/14 i dalej prowadził pod tą sygnaturą.

(zarządzenie z dnia 28.03.2014 r. k. 12 akt)

Pismem z dnia 11.04.2014 r. wnioskodawca podtrzymał odwołania i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego psychiatry.

(vide: pismo z dnia 11.04.2014 r. k. 21-23 akt sprawy)

Pismem z dnia 05.05.2014 r. wnioskodawca wniósł o przekazanie sprawy w zakresie prawa do renty rodzinnej organowi rentowemu oraz o zawieszenie postępowania w zakresie odwołania od decyzji odmawiającej prawa do renty socjalnej do czasu wydania orzeczenia przez pozwanego w sprawie prawa do renty rodzinnej.

(vide: pismo z dnia 05.05.2014r. k. 49-50 akt sprawy)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. W., urodzony dnia (...) ukończył szkołę podstawową specjalną, wykonywał zawód pakowaczakrojczygo.

Decyzją z dnia 20 czerwca 2003 r. miał przyznane prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na stałe od 31.05.2003 r.

Decyzją z dnia 29 stycznia 2014 r. wnioskodawca ma przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 01 sierpnia 2013 r. do 31 stycznia 2015 r. Obecnie wysokość wypłaconego świadczenia wynosi 717,35 zł.

W dniu 30 sierpnia 2013 r. ubezpieczony złożył do pozwanego wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej.

W dniu 30 sierpnia 2013 r. ubezpieczony złożył także wniosek o przyznanie prawa do renty rodzinnej po zmarłej w dniu 04 lipca 2013 r. matce B. W..

Wnioskodawca został poddany badaniu przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 03 października 2013 r. rozpoznając upośledzenie umysłowe stopnia umiarkowanego uznał, iż M. W. jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 stycznia 2015 r. wskazując, iż daty całkowitej niezdolności do pracy nie da się ustalić. Lekarz Orzecznik podał, iż całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 18 roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich.

W drugim orzeczeniu z dnia 03 października 2013 r. Lekarz Orzecznik uznał, iż M. W. jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 stycznia 2015 r. wskazując, iż całkowita niezdolność do pracy powstała po roku 2003 r.

Orzeczenie Lekarza Orzecznika z dnia 03 października 2013 r. zostało doręczone w wnioskodawcy w dniu 07 października 2013 r.

Wnioskodawca nie wniósł w terminie sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika

(vide : decyzja z dnia 20.06.2003r k. 21-22 akt ubezpieczeniowych, decyzja z dnia 29.01.2014 k. 165-166 akt ubezpieczeniowych, wniosek z dnia 30.08.2013 r. k. 136 akt ubezpieczeniowych , orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 03.10.2013r k. 148 akt ubezpieczeniowych, opinia lekarza orzecznika z dnia 03.10.2013 r. k. 5 verte dokumentacji medycznej, orzeczenie lekarza orzecznika z dnia 03.10.2013 r. k. 149 akt ubezpieczeniowych, zpo k. 161akt ubezpieczeniowe dot. renty z tytułu niezdolności do pracy)

Zaskarżoną decyzją z dnia 22 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. W. prawa do renty rodzinnej z uwagi na niespełnienie przesłanek warunkujących przyznanie tego prawa.

Drugą zaskarżoną decyzją z dnia 22 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu M. W. prawa do renty socjalnej.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do renty z tytułu rodzinnej z dnia 22.10.2013 r. k. 52 akt rentowych dotyczących prawa do renty rodzinnej , decyzja z dnia 22.10.2013 r. o odmowie prawa do renty socjalnej k. 153 akt ubezpieczeniowych dot. renty z tytułu niezdolności do pracy

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach rentowych pozwanego organu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego M. W. od decyzji pozwanego organu rentowego z dnia 22 października 2013 r. w zakresie odmowy prawa do renty rodzinnej podlega odrzuceniu.

W myśl art. 477⁹ § 3¹ kpc. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (DZ.U. 2013 poz. 1440) Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego

rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Na początku rozważań wskazać należy, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1264) przywrócono dwuinstancyjne orzecznictwo lekarskie w postępowaniu przed organem rentowym. Od dnia 1 stycznia 2005 r. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, niezdolności do samodzielnej egzystencji, trwałości lub przewidywanego okresu, związku przyczynowego z określonymi okolicznościami, ustalenia daty powstania oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Rozpatrując sprzeciw komisja lekarska dokonuje ponownej oceny i rozstrzyga w formie orzeczenia. Orzeczenie komisji lekarskiej albo lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Bezspornym jest, że ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 03 października 2013 r. do komisji lekarskiej ZUS i na podstawie tego orzeczenia stwierdzającego wprawdzie, iż ubezpieczony M. W. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, ale całkowita niezdolność do pracy powstała po 2003 r., zatem nie w okresach wynikających z dyspozycji art. 68 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wydał zaskarżoną decyzję o odmowie prawa do renty rodzinnej.

Podkreślenia wymaga, iż z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, iż w dniu 07 października 2013 r. ubezpieczony odebrał odpis orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, który zawierał pouczenie o możliwości złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej. Natomiast w odwołaniu ubezpieczony podnosi wyłącznie kwestie dotyczące stanu zdrowia wskazując, iż naruszenie sprawności organizmu powstało od dzieciństwa a zatem są to zarzuty wyłącznie do oceny stanu zdrowia warunkującego całkowitą niezdolność do pracy i datę jej powstania dokonanej przez Lekarza Orzecznika.

Wykazanie przesłanki istnienia niezdolności do pracy w stopniu całkowitym w okresach, o których mowa w art. 68 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przesądza zaś o prawie ubezpieczonego do wnioskowanego świadczenia.

Godzi się w tym miejscu wskazać, iż w uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 4779 § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

"Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika" dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa

dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Podkreślenia także wymaga, iż stosownie do treści art. 14 ust. 2c cyt. wyżej ustawy o emeryturach i rentach Z FUS komisja lekarska nie rozpatruje sprzeciwu wniesionego po terminie. W uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.

W świetle przytoczonego wyżej przepisu nie zasługuje zatem na uwzględnienie stanowisko pozwanego organu rentowego wskazujące, iż to Sąd decyduje o przywróceniu terminu do wniesienia sprzeciwu od orzeczenia, a przywołane w piśmie procesowym z dnia 26 maja 2014r. orzeczenia dotyczą kwestii przywrócenia terminu do wniesienia odwołania do Sądu od decyzji organu rentowego, w sytuacji, gdy strona uchybiła temu terminowi, o czym w okolicznościach niniejszej sprawy nie może być mowy. Poza sporem pozostaje bowiem fakt, iż oba odwołania zostały wniesione przez ubezpieczonego w terminie.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSO Monika Popielińska